

Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
38,10+ 1,90 (HST) = 40 kan. dolarů
Cena 1,88 + 0,12 (HST) = 2,00 dolary.

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

Datum, dokdy jsou noviny
předplaceny, je v pravém
horním rohu štítku!
ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)

J Time
Committed
À déla
convenu

Telefon: 416/530-4222
647/728-0654
Praha: 222-261-811
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 4.

(494.)

Vol. 22.

satellite  1-416

Thursday,

February 23,

2012

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
satellite1-416.com – zpravy.org – zpravy.ca – spravvy.ca

Vždyť létat je snadné!

(K 70. narozeninám Milana Kroupy)

Můj otec jezdil na služební cesty, občas to bylo i na Slovensko. Někdy do Košic, jindy do Bratislavy. Někdy jel *Slovenskou strelou*, která tam byla asi za čtyři a půl hodiny, podobně jako Pendolino dnes. Někdy však i letěl letadlem. Pak nám přivezl odškodné: auto na klíček nebo tenisák. Moje sestra dostala zas smaltované modré nádobíčko pro panenky. Nebylo to obyčejné nádobíčko, ale přesná napodobenina velkých hrnců, pokliček a pánviček.

Důležitější bylo ale jeho vyprávění o tom, jak to všechno vypadá z velké výšky. Tehdy létala letadla asi kilometr nad zemí, tak jsme se dověděli, že malé domy jsou jako krabičky od sirek, ale ty větší jsou jako krabičky od svíček. Jednou letěl do Bratislavy a letadlo pokračovalo dál směr Tatry, ale nedoletělo.

Otec pak vyprávěl, že si pamatuje dobře kapitána letadla i některé cestující, kteří letěli s ním. V nás to vzbudilo respekt, ale nikoliv strach z létání. Nevím, jak

se s tímto traumatem vypořádal můj otec. K stáru již nikam nelétal.

Chodil jsem do nedělní školy; zatímco ostatní děti měly volno, já pochodoval přes celé Vršovice do Charkovské ulice, kde byla modlitebna. Občas jsem se tak dostal k černým fondům, protože jsem ušetřil 30 haléřů za tramvaj. Na tom by nebylo nic zajímavého, kdyby tam náhodou neučil pan Rejthar. Ten v rychlosti zvládl biblickou látku a pak již vyprávěl své zkušenosti válečného pilota 313. perutě. Když mu v šedesátých letech vrátili uniformu a pozvali ho na tribunu, odmítl to, že s komunistama nikam sedět nepůjde a uniformu že nechá přešít na mysliveckou, aby měl něco kloudného do lesa. Tehdy vyprávěl o pomerančích, které se válejí v Palestině jako brambory a já jsem tuto ideologickou diverzi předával dál svým spolužákům, protože tehdy bylo kilo pomerančů za 14 korun.

První skutečný příběh s létáním proběhl v páté třídě.

Místo školního výletu měla letět *pátá dě* nad Prahou. Když jsme dorazili na letiště, paní učitelka zjistila, že má 26 žáků a do letadla že se vejde 26 pasažérů. Jenže zapomělo se na jedno místo pro vyučujícího a děti nemohly letět bez dozoru. Hledal se tedy dobrovolník, který by letěl s nějakou jinou školou. Začalo se u těch nejlepších žáků, ale nikdo z těch šplhounů tuto zkoušku ohněm nechtěl podstoupit. Nakonec jsem se jako dítě, které trávilo drahý čas na ulici místo nad úkoly přihlásil, že absolvuji let samostatně. Po nástupu do letadla přišel nějaký pán s návrhem, že si on sedne k oknu a já že bych mohl sedět v uličce a tak jsem z toho okénka přes něj moc neviděl. Navíc let s naší třídou zamířil nad Vršovice, kam jsme chodili do školy, zatímco můj let někam nad ČKD do Vysočan. Ale stejně jsem nad tím vyzrál já, protože v letadle, v kterém letěla naše třída se spolužák Plíhal pozvracel a šlo to jako řetězová reakce. Zatímco já jsem z letadla vylezl v plné pohodě a zdravý jako rybička.

Na další let jsem čekal do své dospělosti. Přesněji řečeno do sedmnácti, když jsem dostal k narozeninám letenku Karlovy Vary-Praha. Let trval asi půl hodinu, ale cesta na letiště a z letiště déle než jsem to později zmákl na kole.

V dlouhých dobách leteckého půstu a snění jsem se šel občas podívat na letiště. Jindy jsem pozoroval poblíž obchodního domu Kotva lidi, kteří s kufrem mířili ke zvláštním autobusům, aby letěli buď do Ostravy nebo do Montrealu. Pak jsem se seznámil s jednou letuškou a ta podobně jako starý Rejthar vyprávěla o dalekých krajích. O tom je však jeden příběh v mé knížce, která má vyjít snad již v dubnu.

A pak jsem jednoho dne sednul do letadla a odletěl za moře. Od té doby létám několikrát za rok, ale stále mi létání nezevšednělo.

Přesto letět malým letadlem jen tak kilometr nad zemí a jen tak pro radost a pro potěšení, to je přece jen něco jiného. Vybudovat takové malé letiště je totiž zázrak, jak napsal Josef Čermák v loňském 13. čísle *Satellitu*. To se podařilo Milanu Kroupovi. Staré letiště z druhé světové války v Edenvale viděl Milan Kroupa poprvé v roce 2003. Toto letiště koupil a přebudoval, dnes má tři rozjezdové plochy, znamenitou restauraci a čtyři řady moderních hangárů.

Milan Kroupa je schopným podnikatelem a majitelem *United Cleaning Services, United Services de Nettoyage a Kleenway International Inc.* Vlastní nejen letiště, kam se doufám jednou vypravím na kole, ale je v současné době asi jedním z největších sponzorů krajských akcí, podporuje štědře televizi *Novou vizi* i naše noviny a radí se tak mezi ty, kteří umožňují, že krajský život a naše noviny stále existují. Vzpomeňme jen z minulosti třeba Tomáše Bařtu, Ladislava Myslivce, Josefa Pichlíka a Pražské uzemňování, Jerry Formánka, Petra Poláčka nebo ze současnosti Rosti Brankovského, cestovní kanceláře či různé restaurace. Ti všichni umožňují, že *Satellite* může již přes dvacet let vycházet.

Milan Kroupa oslavuje dnes, když tento článek píšeme, 21. února 2012, své sedmdesáté narozeniny a my mu přejeme, aby se mu splnily jeho sny a těch má jistě hodně. Jeden se mu už splnil - létání a jak napsal v šedesátých letech český kultovní spisovatel Ivan Vyskočil *Vždyť létat je snadné!*

Aleš Březina



MILAN KROUPA (UPROSTŘED) SE DOŽÍVÁ 70 LET